

Tajemství hlubin lesa

Trollech

Ten carovne temný les me skrývá cestu svou
Doufám ne marne dnes v nej vnorím duši mou
Jakýs starý sen me nutí do zdejších kraju
Dlouhé roky říká: "jdi, vydej se na cestu!"

Zahalený lesa tmou už zanedlouho jsem
Kvílení zvere ruší ted v mojí mysli klid
Strachuji se neznámého a ten divný sen
Co desí me svým tajemstvím, musím pron najít klíc

Znavený už cestou svou usínám na strome
Ten sen se zase navrací me ceká krušná noc
Krik mladých od kánete jež leží tu v hnízde
Nedá me chvíli spát ted už toho mám dost

Po noci strávené v korunách jsem znaven ještě víc
V ptacím hnízde nacházím jen mrtvá mládata
Prolezlá jsou mravenci jak po smrti deset dní
Vždyt vecer ještě živá byla tot smutná záhada

Už dávno prece musí být rozjasnený den
Po svetle ani vzpomínka, stále v temnote
Co deje se tu v techto místech je horší nežli sen
V hruze pomýšlím na útek stejnou cestou zpet

Na chladné zemi však už není cesta jako drív
Zdešený mám hruzu z tech míst tajemných
Návrat zpet tu smysl ztrácí kam uniknout nevím
Sen odvahu dodává, říká: " jdi, kde je stín!"

Nezbývá než uposlechnout predstavy mé hlas
Pronikám do hloubi mrazu stále níž a níž
Když v dáli za skalami vidím ohnu zár
Prece jen u cíle jsem, bohum lesa blíž

Mezi stíny stromu v hlubokém hvozdu
Ovládnutý náladami tajemného šumení
Mezi prameny vod a drevin korenu
Stojím a vzývám matku přírodu

Synem lesu cítím se celým srdcem
Od skal temných ozvena dávnou mojí matkou
Vítr silný nesmrtelný ducha mého otcem
V tuních krytých krovínami na veky spjat s přírodou

Když deštových kapek na kraj se snáší prehršel
Poznávám tu neskutecnou sílu zemských živlu
V hloubi lesu nalézám útechu své duše
Domovem mým je krajina kde žije láska stromu

Když zmocnují se nitra mého pochmurné nálady
Samota sžíravá dusí a trýzní
Objímám stromu kmeny jejich mocné duše
Štestí vznešené svítá až zará